

Rzeczpospolita Polska
Rada
do Spraw Uchodźców

Warszawa, 08 IX 2010r.

DECYZJA

Działając na podstawie art. 89p ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2003 r. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.) oraz art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071) Rada do Spraw Uchodźców w składzie orzekającym:

1. [REDACTED] - przewodniczący
2. [REDACTED] - członek
3. [REDACTED] - członek

po rozpatrzeniu w dniu 08 IX 2010r. odwołania Pani:

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

od decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców
nr [REDACTED] z dnia 26.01.2010r.
odmawiającej nadania statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej i udzielenia ochrony
uzupełniającej oraz orzekającej o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wobec
stwierczenia braku przesłanek do udzielenia zgody na pobyt tolerowany

**uchyla zaskarżoną decyzję
i przekazuje do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji**

The Council revokes the decision that was appealed against and submits it
for re-examination by the first instance organ.

UZASADNIENIE

Pani ██████████ urodzona ██████████, w ██████████, obywatelka ██████████ narodowości ██████████, została w dniu 5 września 2008r. przekazana, na podstawie Rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania Państwa Członkowskiego, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w jednym z Państw Członkowskich przez obywatela kraju trzeciego, stronie polskiej przez Belgię. W dniu 9 września 2008r. Cudzoziemka złożyła, za pośrednictwem Komendanta Placówki Straży Granicznej Warszawa Okęcie, wniosek do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o nadanie statusu uchodźcy.

Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzją ██████████ z dnia 26 stycznia 2010r. odmówił W/w nadania statusu uchodźcy i udzielenia ochrony uzupełniającej oraz zdecydował o wyłączeniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wobec stwierdzenia, iż nie zachodzą okoliczności uzasadniające udzielenie zgody na pobyt tolerowany. W uzasadnieniu podniesiono m.in., iż „w opinii organu rozpatrującego sprawę, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że nie można Wnioskodawczyni uznać za uchodźcę w rozumieniu ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.)”, szczególnie, iż „analizując sytuację Wnioskodawczyni należy stwierdzić, iż nie wyraziła ona obawy przed prześladowaniami na tle przestępstw konwencyjnych”, a zatem, według organu I instancji, „ocena całokształtu zebranego w postępowaniu materiału dowodowego nie daje podstaw do podnoszenia, że Wnioskodawczyni ██████████ mogłaby, w sposób zasadny, obawiać się prześladowania ze względu na rasę, religię, narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych w przypadku powrotu do kraju pochodzenia. W związku z powyższą przytoczoną oceną okoliczności faktycznych Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców uznał, że Strona nie potrzebuje międzynarodowej ochrony, a powyższe ustalenia nie pozwalają na rozstrzygnięcie sprawy o nadanie statusu uchodźcy zgodnie z treścią jej wniosku.”.

Konkludując, organ I instancji uznał, że w wyniku analizy całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie można wywnioskować aby Cudzoziemka mogła w sposób rzeczywisty i zasadny obawiać się prześladowania w przypadku powrotu do kraju pochodzenia, czy też aby w kraju pochodzenia zaistniały okoliczności mogące stanowić przyczynę prześladowania lub doznania przez Cudzoziemkę poważnej krzywdy.

W dniu 25 marca 2010r. Pani ██████████ wniosła odwołanie od powyższej decyzji c.o Rady do Spraw Uchodźców.

Cudzoziemka wnosi o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i nadanie statusu uchodźcy lub udzielenie innej formy ochrony, a w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, wnosi o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. Strona zarzuca decyzji naruszenie prawa materialnego, w szczególności: art. 13, art. 15 i art. 97 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. *o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.), jak również naruszenie prawa proceduralnego: art. 7, art. 10, art. 77 oraz art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W dniu 19 maja 2010r. wpłynęła do Rady w ramach toczącego się postępowania dokumentacja dotycząca sytuacji Wnioskodawczyni, nadesłana przez La Strada Fundacja Przeciwno Handlowi Ludźmi i Niewolnictwu, która zawierała w szczególności ustosunkowanie się do sytuacji Pani ██████████ przez Zespół do Spraw Handlu Ludźmi Departamentu Polityki Migracyjnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (pismo Pana Piotra Miereckiego, Zastępcy Dyrektora Departamentu Polityki Migracyjnej M.S.V/iA. z dnia 23 kwietnia 2010r.).

Rada do Spraw Uchodźców, pismem z dnia 7 czerwca 2010r., poinformowała Panią Irenę Dawid-Olczyk, członka zarządu Fundacji La Strada, iż nie może uwzględnić treści przesłanego pisma, ponieważ nadawca nie został ustanowiony pełnomocnikiem w sprawie Pani ██████████

W dniu 02 czerwca 2010r. Cudzoziemka złożyła, działając na podstawie art. 136 K.p.a. w związku z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. *o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.), wniosek o przesłuchanie „w celu wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy”.

W dniu 18 czerwca 2010r. Cudzoziemka złożyła, działając na podstawie art. 136 K.p.a. w związku z art. 78 § 1 K.p.a., wniosek dowodowy w postaci wytycznych (zaleceń) dot. postępowania w sprawach o nadanie statusu uchodźcy w przypadkach związanych z prześladowaniem na tle płci, opracowanych przez Biuro Wysokiego Komisarza do Spraw Uchodźców (UNHCR).

W związku z powyższym, Rada do Spraw Uchodźców zobowiązała Cudzoziemkę pismem z dnia 24 czerwca 2010r. do wskazania, które fragmenty nadesłanego opracowania odnoszą się

bezpośrednio do sytuacji Wnioskodawczyni, a także „ze względu na jakie okoliczności je składa”.

W dniu 7 lipca 2010r. Cudzoziemka złożyła do Rady do Spraw Uchodźców pismo Pana Piotra Micreckiego, Zastępcy Dyrektora Departamentu Polityki Migracyjnej M.S.WiA. z dnia 23 kwietnia 2010r. dotyczące ustosunkowania się do sytuacji Wnioskodawczyni przez Zespół do Spraw Handlu Ludźmi Departamentu Polityki Migracyjnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Następnie, w dniu 20 lipca 2010r., Cudzoziemka złożyła uzupełnienie wniosku dowodowego poprzez wskazanie istotnych dla swej sytuacji części wytycznych (zaleceń) dot. postępowania w sprawach o nadanie statusu uchodźcy w przypadkach związanych z prześladowaniem na tle płci, opracowanych przez Biuro Wysokiego Komisarza do Spraw Uchodźców (UNHCR), do czego zobowiązana została przez Radę pismem z dnia 24 czerwca 2010r.

Rozpatrując wniesione odwołanie Rada do Spraw Uchodźców zważyła co następuje.

Rada do Spraw Uchodźców, nie przesądzając o ostatecznym merytorycznym wyniku sprawy, wyraża przekonanie, że koniecznym jest uznanie odwołania i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji, zważywszy, w szczególności, na konieczność przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w znacznej części.

W odniesieniu do sprawy, której dotyczy złożone odwołanie, rozpatrywane mogą być trzy instrumenty ochrony cudzoziemców realizowanej w Rzeczypospolitej Polskiej. Pierwszy z nich odnosi się do możliwości nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy w R.P. W tej kwestii należy podkreślić, że podstawą do skutecznego ubiegania się o tenże status jest w myśl art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. *o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.) istnienie uzasadnionej obawy przed prześladowaniem w kraju pochodzenia z powodu rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do określonej grupy społecznej.

Prześladowanie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 ustawy, musi:

- 1) ze względu na swoją istotę lub powtarzalność stanowić poważne naruszenia praw człowieka, w szczególności praw, których uchylenie jest niedopuszczalne zgodnie z art. 15 ust. 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950r. (...), lub
- 2) być kumulacją różnych działań lub zaniechań, w tym stanowiących naruszenie praw człowieka, których oddziaływanie jest równie dotkliwe jak prześladowania, o których mowa w pkt. 1.

Prześladowanie to może polegać w szczególności na:

- użyciu przemocy fizycznej lub psychicznej, w tym przemocy seksualnej,
- zastosowaniu środków prawnych, administracyjnych, policyjnych lub sądowych w sposób dyskryminujący lub o charakterze dyskryminującym,
- wszczęciu lub prowadzeniu postępowania karnego albo ukaraniu w sposób, który ma charakter nieproporcjonalny lub dyskryminujący,
- czynach skierowanych przeciwko osobom ze względu na ich płeć lub małoletniość,
- wszczęciu lub prowadzeniu postępowania karnego lub ukaraniu z powodu odbycia służby wojskowej podczas konfliktu, jeżeli odbywanie tej służby stanowiłoby zbrodnię lub działania sprzeczne z celami i zasadami Narodów Zjednoczonych.

Obawa przed prześladowaniami musi być **realna (rzeczywista) a nie domniemywana** (tzn. musi być oparta o przekonujące okoliczności), zaś samo doznawanie prześladowań musi być osobiste, co winno być wykazane w sposób nie budzący wątpliwości. W tym miejscu należy podkreślić, iż organ prowadzący postępowanie ma oczywiście obowiązek wszechstronnego zbadania i wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, ale ciężar wykazania prześladowań oraz uzasadnienia rzeczywistej obawy przed prześladowaniami spoczywa na stronie postępowania (tj. Wnioskodawczyni). Na wagę przesłanki 'uzasadnionej obawy' oraz konieczność dowiedzenia jej istnienia przez aplikanta wielokrotnie wskazywało już orzecznictwo. „Podstawową przesłanką decydującą o możliwości uzyskania statusu uchodźcy jest uzasadniona obawa przed prześladowaniem po stronie aplikującego. Obawa jest odczuciem subiektywnym, bezpośrednio nie poznawalnym i niemożliwym do zweryfikowania. Dlatego w sytuacji, gdy Skarżący twierdzi, iż taką obawę odczuwa, punkt ciężkości oceny musi przesunąć się na okoliczności zobiektywizowane: czy skarżący ma zobiektywizowane podstawy do odczuwania zagrożenia. Jest to szczególnie trudne w sytuacji, gdy sam fakt ubiegania się o status uchodźcy często może kamuflować inne motywy migracji, zwłaszcza przyczyny ekonomiczne. Gdy więc ubiegający się o status uchodźcy twierdzi, iż żywi obawę przed prześladowaniami, na nim spoczywa ciężar wykazania tych obaw.” (por. wyrok NSA z 18 marca 2002r., sygn. akt V SA 3685/00).

W rozpatrywanej sprawie wyjaśnienia Wnioskodawczyni oraz inne dowody wzięte pod uwagę przez organ I instancji przy rozpatrywaniu wniosku Cudzoziemki z 9 września 2008r., nie wykazały w żaden sposób, że nie może Ona żywić rzeczywistej obawy przed tymi prześladowaniami. W ocenie Rady, prezentowane przez Cudzoziemkę obawy spełniały wszelkie przesłanki uznania ich za realne. Zwrócić należy uwagę, iż Cudzoziemka, tak przy

składaniu wniosku o nadanie statusu uchodźcy jak i podczas przesłuchania statusowego w dniu 18 grudnia 2009r., wskazywała w sposób spójny, logiczny i niezmienny na tożsamą obawę związaną z powrotem do kraju pochodzenia – przemoc ze strony członków rodziny, wynikającą z ucieczki od męża, któremu Wnioskodawczyni została sprzedana. Ponadto, na słuszność rozpoznania realnego poczucia zagrożenia przez Cudzoziemkę wpływa opinia psychologa sporządzona w związku z obserwacją psychologiczną z wywiadu z Wnioskodawczynią (opinia z dnia 29 grudnia 2009r.).

Pani [REDAKTOWANE] wyjaśniała w trakcie postępowania prowadzonego przez organ I instancji, iż została sprzedana przez ojca obywatelowi [REDAKTOWANE] Cudzoziemka, zgodnie z zeznaniami złożonymi w toku postępowania, zgłosiła sprawę właściwym organom w kraju pochodzenia, lecz sprawie nie został nadany żaden oficjalny bieg. W tym kontekście trzeba zauważyć, że w kraju pochodzenia Strony, mimo ustawodawstwa surowo sankcjonującego tzw. „przemoc domowa”, w szczególności przemoc wobec kobiet oraz zjawisko handlu ludźmi, egzekwowanie istniejących przepisów oraz ochrona ofiar działań uznanych za przestępcze pozostaje na wyjątkowo niskim poziomie (por. m.in. informacje Biura Spraw Konsularnych Departamentu Stanu Stanów Zjednoczonych z 2008 i 2009r.). Zgodnie z dalszymi zeznaniami Cudzoziemki, po przyjeździe do [REDAKTOWANE] została poddana różnym formom przemocy, w tym przemocy seksualnej, które to działania podejmowane były w stosunku do Wnioskodawczyni aż do ucieczki i wyjazdu do Europy.

Rada do Spraw Uchodźców, analizując postępowanie prowadzone przez organ I instancji, stwierdza, że – w płaszczyźnie nadania Pani [REDAKTOWANE] statusu uchodźcy – nie zostało ono przeprowadzone w stopniu wystarczającym.

Po pierwsze, nie ulega żadnej wątpliwości, iż Cudzoziemka jest ofiarą handlu ludźmi, co zostało odpowiednio stwierdzone przez Straż Graniczną, która zgłosiła osobę Pani [REDAKTOWANE] do Programu wsparcia i ochrony ofiar/świadka handlu ludźmi (por. również pismo Pana Piotra Miereckiego, Zastępcy Dyrektora Departamentu Polityki Migracyjnej M.S. WiA., z dnia 23 kwietnia 2010r.).

Po drugie, przeanalizować należy przepisy odnoszące się do możliwości nadania statusu uchodźcy. Art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. *o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.) stwierdza, że „Cudzoziemcowi nadaje się status uchodźcy, jeżeli na skutek uzasadnionej obawy przed prześladowaniem w kraju pochodzenia z powodu rasy, religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do określonej grupy społecznej nie może lub nie chce

korzystać z ochrony tego kraju.". Choć spośród przesłanek nadania statusu uchodźcy nie można zidentyfikować prześladowania ze względu na płeć, to przedstawione przez Cudzoziemkę wytyczne (zalecenia) dot. postępowania w sprawach o nadanie statusu uchodźcy w przypadkach związanych z prześladowaniem na tle płci, opracowane przez Biuro Wysokiego Komisarza do Spraw Uchodźców (UNHCR), wskazują na wyinterpretowanie prześladowania z powodu płci z szerszej kategorii – prześladowania z powodu przynależności do określonej grupy społecznej.

Zwrócić należy również uwagę na podmiotowy aspekt prześladowań. Osoby fizyczne występujące w imieniu własnym nie stanowią typowych podmiotów dopuszczających się prześladowań. Jednakże, zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.), podmiotami dopuszczającymi się prześladowań mogą być, obok organów władzy publicznej kraju pochodzenia oraz ugrupowań lub organizacji kontrolujących kraj pochodzenia lub znaczną część jego terytorium, także inne podmioty w przypadku, gdy organy władzy publicznej kraju pochodzenia lub ugrupowania bądź organizacje kontrolujące kraj pochodzenia lub znaczną część jego terytorium nie mogą lub nie chcą zapewnić ochrony przed prześladowaniem, a także ryzykiem doznania poważnej krzywdy.

Drugim instrumentem ochrony cudzoziemców przewidzianym w systemie prawnym R.P. jest ochrona uzupełniająca. Rada do Spraw Uchodźców, rozpatrując całokształt okoliczności sprawy, nie może uznać, iż z tychże okoliczności nie wynika ryzyko doznania poważnej krzywdy, będącej przesłanką udzielenia tej ochrony, a sprecyzowanej w art. 15 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.).

Cudzoziemka wyjaśniała w trakcie postępowania, iż rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w przypadku swojego powrotu do kraju pochodzenia ma związek z reakcją członków rodziny wobec ucieczki od męża, któremu została sprzedana. W świetle informacji uzyskanych z wielu wiarygodnych źródeł (m.in. Amnesty International, Human Rights Watch, Biura Spraw Konsularnych Departamentu Stanu Stanów Zjednoczonych), zeznania Pani [REDAKCYJNA] podnoszącej brak reakcji ze strony odpowiednich organów władzy publicznej na zjawiska przemocy ze strony członków rodziny, uznać należy za wiarygodne.

W ocenie Rady do Spraw Uchodźców, organ I instancji nie zbadał w stopniu wystarczającym, czy Cudzoziemka, jako ofiara handlu ludźmi, znajdzie – w przypadku powrotu do kraju pochodzenia – odpowiednią ochronę, a w szczególności ochronę przed członkami własnej rodziny i działaniami o charakterze „zemsty rodowej” czy też „zabójstwa honorowego”.

Ponadto, Rada pragnie także wskazać, iż organ I instancji nie skonfrontował w stopniu wystarczającym powrotu przez Wnioskodawczynię do kraju pochodzenia z potencjalnym zagrożeniem wynikającym ze zmiany przez Cudzoziemkę wyznania. Zważywszy na fakt, iż w wielu państwach – przeważającą liczbą wyznawców religii islamskiej apostazja przez muzułmanina stanowi przestępstwo (m.in. Kuwejt, Jordania, Malezja), a nawet jest karana śmiercią (m.in. Arabia Saudyjska, Jemen, Sudan), organ I instancji winien był dokonać jednoznacznych ustaleń w tym zakresie.

W końcu odnośc należy się do trzeciego instrumentu z zespołu środków ochrony cudzoziemców przewidzianych w polskim systemie prawnym – pobytu tolerowanego – unormowanego w art. 97 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.). Zgodnie z brzmieniem art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.): „Cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli jego wydalenie: [m.in.] mogłoby nastąpić jedynie do kraju w którym zagrożone byłoby jego prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, w którym mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu...”. Według Rady, postępowanie prowadzone przez organ I instancji nie dało podstawy do przekonywującego stwierdzenia, że w rozpatrywanym przypadku nie wchodzi w rachubę przesłanki do udzielenia Cudzoziemce zgody na pobyt tolerowany. W ocenie Rady nie wykluczono bowiem istnienia ryzyka wydalenia jedynie do kraju, „w którym zagrożone byłoby jej prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego” (art. 97 ust. 1 pkt. 1).

W tym miejscu, Rada do Spraw Uchodźców pragnie ponownie wskazać, iż organ I instancji winien przeprowadzić szczegółowe badanie stopnia ochrony ofiary handlu ludźmi w kraju pochodzenia. Strony, a także ustalić ewentualne konsekwencje dla Cudzoziemki w związku z dokonaną zmianą wyznania.

Reasumując, Rada do Spraw Uchodźców wyraża swoje przekonanie, że organ I instancji winien był przeprowadzić szerszą analizę przepisów Konwencji dotyczącej statusu

uchodźców sporządzonej w Genewie w dniu 28 lipca 1951r. (Dz. U. z 1991r., Nr 119, poz. 517) oraz porównać do oświadczenia innych państw stron Konwencji w zakresie ewentualnego przyznawania statusu uchodźcy osobom będącym ofiarami handlu ludźmi tak, aby móc wykluczyć w sposób jednoznaczny właściwość udzielenia Cudzoziemcom tej formy ochrony.

Mając na względzie co powyżej, **Rada do Spraw Uchodźców uznaje postępowanie za prowadzone z pomięciem możliwości naruszenia norm tak art. 13, art. 15 jak i art. 97 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 1176 z późn. zm.).**

Odnosnie zaś zarzutów odwołania skierowanych pod adresem postępowania organu I instancji, Rada do Spraw Uchodźców, wobec braku przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego i dowodowego w stopniu wyczerpującym, a tym samym wskazywanego prowadzenia postępowania w sposób nieuwzględniający możliwości naruszenia przepisów prawa materialnego podziela zarzut naruszenia art. 7 i art. 77 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Rada podziela również zarzut naruszenia art. 10 K.p.a., choć czyni to częściowo. Organ I instancji podjął bowiem starania mające na celu zapewnienie Stronie czynnego udziału w każdym stadium postępowania (np. informując Wnioskodawczynię o wyznaczeniu nowego terminu rozpatrzenia wniosku – postanowienie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia 23 marca 2009r., przeprowadzając przesłuchanie Strony w dniu 08.12.2009r.). Natomiast, organ I instancji nie umożliwił Stronie w stopniu wystarczającym wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Rada nie może jednakże uznać zarzutu naruszenia art. 107 § 3 K.p.a., ponieważ organ I instancji zawarł w uzasadnieniu odpowiednio: fakty, które uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł (r.p. zestawienie materiału dowodowego, str. 3 uzasadnienia decyzji [REDACTED]), oraz wyczerpujące uzasadnienie prawne.

W rezultacie należy orzec jak w sentencji.